

Marraskuun kynnyksellä

"Rannan korsia syys jo tallaa usvaan käärien virransuun. Parvi sorsia pakoon hallaa lentää yössä yli täydenkuun."

Yrjö Jylhän synkkä, mutta mestarin ottein kirjoittama väkevä kohtalonruno "Sorsia kuutamolla" on puhutellut allekirjoittanutta siitä asti, kun lyriikasta joutain olen ymmärtänyt. Tai luullut ymmärtäväni.

En ole syksyihmisiä. Minulle kesän hiippuminen symboloi kuolemaa. Ehkä se on asennevamma. Jos asiaa tarkemmin pohtii, niin kenties syksystäkin voi löytää positiivisen puolen. Mikä onkaan sen rattoisampaa kuin ristikkolehden haasteisiin tarttuminen, kun tuuli temmeltää kartanolla ja sade piiskaa pirtin ikkunaa.

Laatiminenkin saa uutta puhtia. Tekevämmät pihatyöt eivät enää piinaa pääkoppaa. Kohta unohduksen armeijas esirippu eli ensilumi peittää alleen kotikonnut. Tartutaan rästiin jääneisiin askareisiin taas, kun leivoset ilmoissa leikkii lyö. Näistä valoisista aatoksista huolimatta tunnen jääväni syksyn jyräämäksi.

"Tuulten nuolema järvi päilyy, aatos yöllinen siivittä. Syys ja kuolema – ken nyt säilyy suvesta toiseen, kun niitto käy?"

Onneksi jouluku on vielä kaukana. On rei-

lusti aikaa miettiä, mitä hankkisi rakkaalle vaimolle lahjaksi. Nyt on pääasia, että ristikkolehdiä ja teräviä kyniä riittää niin ratkomista kuin laatimistakin varten. Varsinkin viimeksi mainitun suhteen myös kelpo kumi on hyvä olemassa. Ehkä useampikin.

Runsaan kuukauden kuluttua saamme viettää itsenäisyyspäivää. On taas kertynyt paljon asiaa presidentille. Odotan jälleen kuumeisesti kutsua Linnan juhliin. Mahtaako Posti hukata sen tänäkin vuonna?

Ja sitten tulee se jouluku. Entä ne vaimon lahjat? Voi turskan perkeet – edelleen hankkimatta! Yllättääkö juhlista jaloitin tämän ristikkojen virittämiin verkkoihin sotkeutuneen sankarin jälleen kerran housut kintuissa?

Onneksi elämäntoverin valinta on kuitenkin osunut napakymppiin. Pojat kylillä tosin väittävät, että se oli emäntä, joka valitsi minut. Miten hyvänsä, hän kyllä ymmärtää, että lahjoja tärkeämpää on se, kun ukonkõriläs pysyy pois pahan-teosta, eli viihtyy laatimusten parissa – niin omiensa kuin toistenkin.

Syksy jatkuu, eikä meikäläisen mieltä keitä. Mutta aikansa kutakin, sanoin pässi kun päätä leikattiin. Saakoon Yrjö Jylhä vielä viimeisen sanan.

"Usva sankea hyisin aikein kietoo rantoja verkalleen. Lento ankea, lento vaikein alta kuoleman viikatteen..."

Kalle Pertola
kalle.pertola@ristikkoakatemia.fi

Lähetttäkää ristikkoiheisia kysymyksiä ja mielipiteitä osoitteeseen kysymys@ristikkoakatemia.fi